

ZEG DAT HET
JE SPIJT, PAPA!

ZEG DAT HET JE SPIJT, PAPA!

Twee doodsbangе kleine meisjes.
Een gewelddadige vader.
Een meisje kan het navertellen...

Caryn Walker
met Linda Watson-Brown

JUST
PUBLISHERS

Voor mijn zusje, Jenny- dit boek zal je de stem geven
die je nooit hebt gehad.

En voor iedereen die als kind slachtoffer is geweest van
seksueel misbruik. Hopelijk dat dit boek de moed geeft
om voor jezelf op te komen.

Oorspronkelijke titel Tell me you're sorry, daddy
Auteurs Caryn Walker in samenwerking met Linda Watson-Brown
Oorspronkelijke uitgave Bonnier Books, Londen www.bonnierbooks.co.uk
Copyright © 2018 Caryn Walker en Linda Watson-Brown.

Nederlandse vertaling © 2019 Just Publishers BV

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Studio Spade
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Vertaling, redactie en productie Hanzeboek

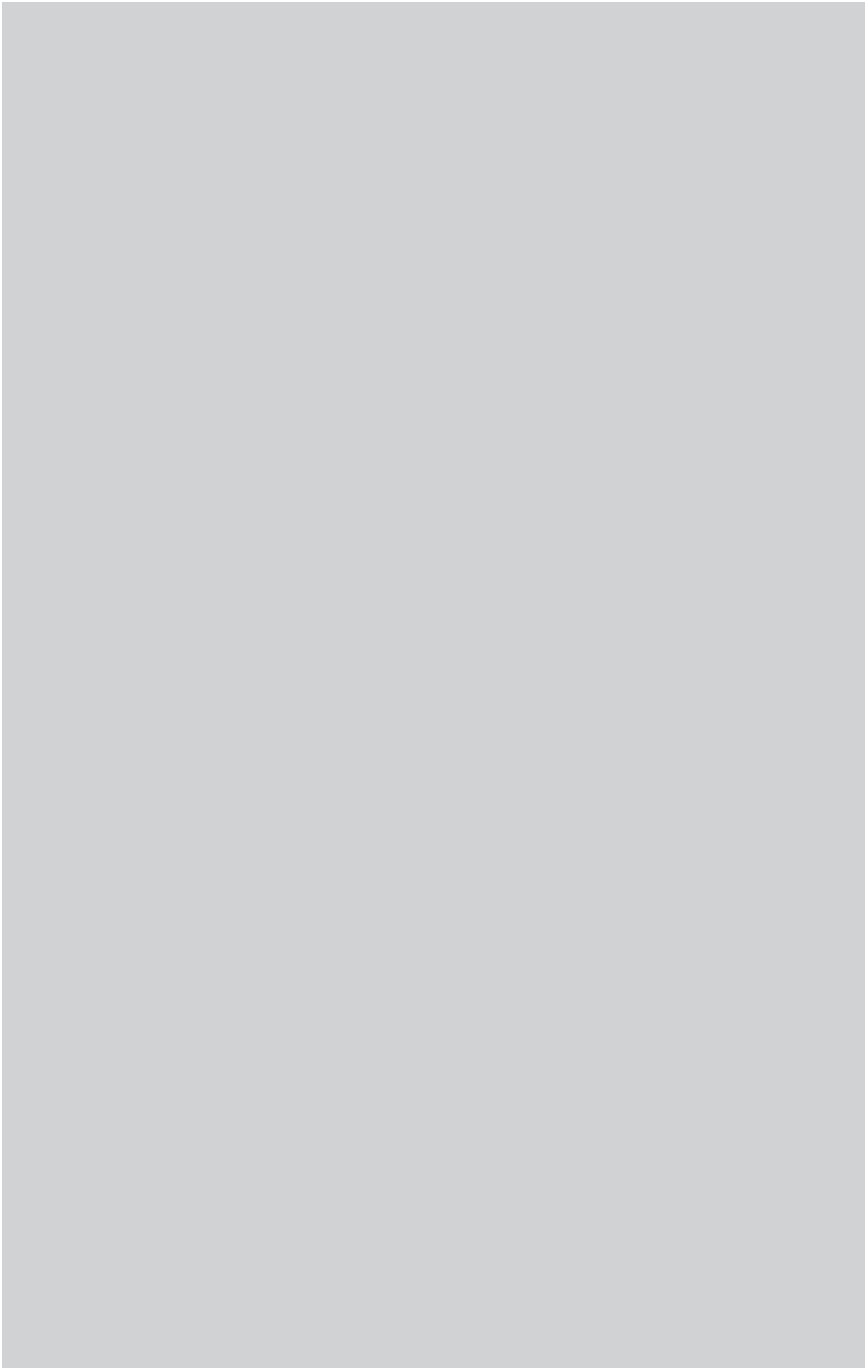
ISBN 97890 8975 843 9

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Proloog.....	7
Hoofdstuk 1 Verdorven	11
Hoofdstuk 2 Grondslag.....	26
Hoofdstuk 3 Een gebroken, verwrongen wereld	56
Hoofdstuk 4 Waar de herinneringen beginnen	79
Hoofdstuk 5 Nalatenschap	106
Hoofdstuk 6 Jouw baby, mijn baby	133
Hoofdstuk 7 Verdwenen.....	155
Hoofdstuk 8 Haar naam was Jenny	173
Hoofdstuk 9 Op zoek naar kracht	192
Hoofdstuk 10 Het proces	213
Hoofdstuk 11 Veroordelingen	234
Epiloog.....	260
Woord van dank.....	268

Proloog

Lieve Jenny,
Dit zal moeilijk worden, daar kan ik echt niet omheen. Ik ga proberen ons verhaal te vertellen terwijl ik weet dat er momenten zullen komen waarop ik mij af zal vragen dat wat ik doe, wel het juiste is. Ik word omgeven door ordners, notities en dossiers, maar ook door geesten, herinneringen en pijn. Zonder tranen zal mij dit niet lukken. Hoeveel tranen ik ook laat, ze zullen jou toch nooit terugbrengen. Noch zullen ze goedmaken wat ze jou hebben aangedaan.

Maar ik heb ze geobserveerd. Ik heb ze jarenlang geobserveerd, Jenny. Ik zag wat ze je aandeden, hoe ze ervoor zorgden dat je jezelf ging verachten, en hoe je ging geloven dat je niets waard was. Ik wist dat papa je misbruikte, ik wist dat onze moeder het toeliet, en dat ze je behandelde alsof je niks was. Ik was maar een klein kind, alleen maar het jongere zusje, en het overkwam ook mij. Ik zag het allemaal gebeuren, Jenny, en ik maakte het mee. Voor lange tijd was ik hulpeloos. Ik kon niets doen, ik was niet in staat mijzelf uit de situatie te bevrijden, en ik was volledig afhankelijk van de mensen die hadden moeten ingrijpen om ons verdorven gezin uit elkaar te halen.

Er was niets dat ik kon doen, Jenny...

...totdat ik iets kon doen.

Waar iedereen niet bij stil heeft gestaan, is dat kleine meisjes groot worden. Angstige meisjes, misbruikte dochters, zusjes die alles zien: ze worden groot. En ze vergeten het niet. Ik heb je ooit iets beloofd, en het wordt tijd dat ik mij aan die belofte houd. Ik zal het hun betaald zetten. Ik zal ze betaald zetten voor wat ze met jou hebben gedaan, Jenny. Ik weet dat ook ik

daar een prijs voor zal moeten betalen, maar dat kan mij niets schelen. Het zal nooit zo'n hoge prijs zijn als wat jij ervoor hebt betaald.

Dus ik ga proberen het op te schrijven. Mijn verhaal, jouw verhaal, ons verhaal. En wie weet, waar het ons naartoe leidt? Ik blijf voortdurend dingen ontdekken. De ordners, het papierwerk waar ons leven inmiddels voor staat, de gedeeltes van onze levens die door andere mensen zijn opgetekend. Ze weten nog niet eens de helft. Het werd tijd dat ik het bijeen breng, om jouw nagedachtenis eer aan te doen.

Er komen verschrikkingen in voor, maar die komen voort vanuit mijn liefde voor jou. Voor mijn grote zus die er niet meer is om mij hier doorheen te helpen, de grote zus die ik mij altijd zal herinneren. Er zijn zoveel anderen zoals wij: een leger van de gebrokenen, de misbruikten. Onze aantallen zouden de wereld doen schrikken, mocht iemand opmerken hoeveel mensen deze vreselijke dingen in hun leven hebben meegemaakt. Toch hebben we een kracht van binnen, een kern van staal dat ervoor zorgt dat wij overleven, en dat ons de kans geeft boven alles uit te stijgen wanneer we eindelijk beseffen dat *het nooit onze schuld was*. Niets ervan was jouw schuld, Jenny, en niets ervan was de mijne. Wij hebben er niet om gevraagd, en allebei moesten we ons erdoorheen vechten, zo goed als we dat konden. De afloop was voor ons beiden misschien anders, maar we zijn toch voor eeuwig verbonden, jij en ik, en ik wil dat de wereld jouw naam leert kennen. Om ze te laten weten dat je er was, en dat je ertoe deed.

Sommige mensen geloven dat ons levenspad van tevoren is

vastgelegd, anderen geloven dat we ons eigen lot bepalen. Zelf weet ik niet wat ik geloof, omdat een deel van mij denkt dat we gedoemd zijn vanaf onze geboorte, maar weer een ander deel denkt dat je altijd kan vechten, dat je het leven kan maken zoals jij dat verdient, al lijkt het soms dat het universum alles doet om je dat onmogelijk te maken. Wat was het voor ons, Jenny? Daar probeer ik achter te komen. Het enige waar ik zeker van ben, is mijn liefde voor jou en het geloof dat we allemaal een kans verdienen om weg te breken van de loterij die vanaf onze geboorte is bepaald. Ik hou van je, Jenny, en ik heb *jouw* liefde nodig om mij hiermee te helpen. Ik kom terug om ons verhaal met je te delen. Ik kom terug om samen met jou, hand in hand, alles door te nemen.

Ben je er klaar voor? Dit is waar ons 'Er was er eens...' begint.

Je kleine zusje, Caryn xx

Hoofdstuk I Verdorven

1970

Mama had een leven nog voordat ze papa ontmoette. Dat heeft iedereen natuurlijk, en soms maakt dat niet uit. Sommige mensen ploeteren hun hele leven voort, sommigen slagen erin daarbij tussen de lijntjes te blijven, maar mijn moeder viel niet onder 'sommige mensen'. Ze leidde geen grandioos leven: ze had geen geweldige carrière of bijzonder talent waarvan mensen opkeken, maar er was wel een voorgeschiedenis, een verleden, dat gevolgen zou hebben voor alles wat er met mij en mijn zusje gebeurde.

Mama was geboren in een vrij normaal gezin. Bert, haar vader, had in de marine gezeten, en haar moeder Ivy had haar eigen naaiatelier. Het waren goede, degelijke mensen. Ze hadden een netjes, opgeruimd huis dat altijd schoon was. Het waren voorbeeldige burens: ze behoorden tot de arbeidersklasse en werden gerespecteerd: je kon op hen rekenen. Ze geloofden dat je nooit schulden mocht hebben, en dat het erom ging dat je gewoon hard werkte. Ze waren van het slag mensen dat al jarenlang de ruggengraat van Engeland vormt. Maar de tijden waren aan het veranderen, en die veranderingen gingen veel verder dan ze zich ooit hadden kunnen voorstellen.

Ivy en Bert hadden twee zoontjes en een dochtertje. De jongetjes heetten Philip en Peter, het meisje Jeanette. Ze waren tevreden, recht door zee, kenden vastigheid en ze kregen mama. Ze kwam in hun leven een paar jaar nadat de Tweede Wereldoorlog was afgelopen, en ze was hun eerste kindje. Je zou verwachten dat zij hun oogappeltje was. Maar in plaats daarvan zou oma Ivy later over haar zeggen: 'Onze Lesley was vanaf haar geboorte al slecht'.

Hoe ouder ik werd, hoe vaker ik dit soort dingen te horen kreeg. 'Lesley was vanaf het eerste moment een stout kind', vertelde oma dan met een zucht. 'Op haar eerste schooldag kwam ze thuis met een grote grijns op haar gezicht. Ik hoopte dat ze haar op school zouden kunnen temmen en dat ze zich zou aanpassen aan de regelmaat van het schoolleven, maar dat was niet zo. Ze was juist erg in haar nopjes dat ze erin was geslaagd vanaf dag één problemen te veroorzaken, en van het leven van haar juf een ware hel te maken. Oma zei altijd over mama: 'Ze liet geen moment onbenut om stout te zijn'. Het leek erop dat mama het juist leuk vond vervelend te zijn. Als kind kwam ze bij anderen waarschijnlijk niet veel vervelender over dan andere kinderen, maar ze hield vast aan dit gedrag tijdens haar tienerjaren, en ver daarna. Wat ervoor zorgde dat haar gedrag zorgen en gevaar en opleverde.

Oma zei dat mama altijd met genoeg vertelde dat haar leerkrachten helemaal waren dolgedraaid door haar, en dat ze opnieuw in de problemen was geraakt. Ze zocht naar aandacht, en het kon haar weinig schelen op wat voor manier ze die kreeg.

Het was niet alleen buitenshuis waar ze voor wrijving zorgde. Tante Jeanette had last van epilepsie, waardoor zij – terecht – meer aandacht kreeg van oma Ivy, maar mama reageerde hierop. Ze werd er als kind meerdere malen op betrapt dat zij haar kwetsbare jongere zusje van de trap af duwde. En als zij hierop werd aangesproken, dan ontkende ze het gewoon glashard, ook al was het meer dan duidelijk dat zij de schuldige was. Of ze glimlachte. Beide reacties maakten oma Ivy

altijd woest, en zelfs jaren later zou ze het hebben over mama's 'gemene trekken'.

'Dat meisje heeft een zijde aan haar karakter die niemand doorziet,' zei ze altijd. 'Ze zou een ruzie kunnen veroorzaken in een lege kamer, en ze denkt aan niemand anders dan zichzelf.'

Ik loop op de zaken vooruit, maar een familiegeschiedenis is iets waarvan je niet omheen kunt. Die is er al nog voordat je op het toneel verschijnt, nog voordat iemand aan je denkt. En toch is die van belang, omdat het invloed heeft op hoe je zult zijn, en wat je uiteindelijke verhaal zal worden: er wordt een basis gelegd. Neigingen tot gedrag worden gevoed of de nek omgedraaid. Er zijn kwetsingen die mensen een heel leven met zich meedragen, en verhalen die van generatie tot generatie worden doorverteld. Ooit las ik dat we allemaal een bepaalde rol spelen in onze verbintenissen met anderen. Het gaat niet zo zeer om alleen maar het zijn van iemands echtgenote, moeder, dochter, zuster of vriendin. Het gaat meer om hoe anderen verwachten dat we die rollen vervullen, en hoe we ons werkelijk uiten in die betrekkingen tot elkaar. Volgens mij ervaren we dat allemaal, en ontkomen wij er vaak niet aan niet trouw te kunnen zijn ten opzichte van onszelf in onze relaties met anderen, omdat de andere partij ons verwacht de vriendin te zijn die nooit klaagt, de partner die altijd op de juiste manier reageert, of degene die zichzelf opoffert voor anderen. Wanneer we dat eenmaal inzien kunnen we pas ongezond gedrag achter ons laten, en durven we pas te zijn zoals we werkelijk waren bedoeld. Maar na de vele verhalen die ik over mijn moeder heb gehoord, en waarvan ik zelf jarenlang getuige ben geweest,

weet ik dat zij niet iemand was die rekening hield met de verwachtingen van anderen. Zij deed altijd precies wat ze wilde, en als gevolg brak ze de harten van haar ouders.

Mijn moeder veranderde van een klein stout meisje in een volledig onbeheersbare tiener. Ivy en Bert zaten met de handen in hun haar over hun oudste kind, en raakte langzamerhand murw van de verhalen die ze in de loop der jaren over hun dochter te horen zouden krijgen. Lesley ging om met de verkeerde mensen, ze ging achter de jongens aan, ze was op hol geslagen. De burens roddelden dat ze een verhouding had met een getrouwde man, en het was bijna niet te vermijden dat haar ouders op een gegeven moment werden geconfronteerd met het schandalige feit dat hun ongetrouwde dochter zwanger was geraakt. Zo iets was toen nog beschamend. De zogenaamde ‘vrijere jaren zestig’ waren lang niet zo toegankelijk als de geschiedenisboeken ons zouden doen geloven. Jonge, ongetrouwde vrouwen uit de arbeidersklasse die in verwachting raakten na onveilige seks met getrouwde mannen werden echt niet met open armen verwelkomd door hun families en hun omgeving.

Mijn grootouders waren aardig van slag. Ze vroegen zich af waar ze de mist in waren gegaan en wat ze anders hadden moeten doen met hun dochter. Van wat ik heb begrepen was de getrouwde minnaar van mijn moeder nooit van plan geweest zijn vrouw te verlaten voor een tiener die hem alleen maar zag als haar enige kans om aan haar saaie leventje te ontsnappen. De geboorte van mijn halfbroer Ian wist hem ook niet over te halen. Oma Ivy en opa Bert besloten alles te doen om hun